

X Concurs EXPRESSIÓ CREATIVA

PARTICIPACIÓ

Està invitat a participar l'alumnat matriculat a l'Escola d'Art La Industrial durant el curs 2025-26

BASES

1. Les obres presentades han de ser inèdites i originals.
2. En la realització de les propostes no pot haver intervingut cap assistent d'intel·ligència artificial (si es detecta, seran excloses del concurs).
3. Les propostes es poden presentar individualment o en grup. Cada persona o grup, pot presentar un màxim de dues propostes gràfiques.
4. El tema que l'escola proposa per aquest curs és la "**Metamorfosi**". El personal de la Biblioteca selecciona uns textos relacionats amb el tema, que han de servir com a referent conceptual per a les obres. Podeu consultar els textos en aquest mateix document (pàgina 3 - 6)
5. Criteris
 - La tècnica emprada és lliure.
 - Es valoraran criteris d'originalitat, presentació, qualitat tècnica.
 - Es valorarà l'adequació al tema anual d'escola i caldrà indicar a quin text fa referència el treball presentat.

CONDICIONS

La participació en el X Concurs d'Expressió Creativa, suposa la cessió de drets d'imatge de les obres per poder reproduir-les i fer-ne difusió en publicacions digitals i analògiques de l'escola, si escau.

L'escola decidirà si reproduceix l'obra premiada en publicacions de l'EAI on també hi constarà el nom de l'autor/a.

El jurat farà una selecció de les propostes presentades per a l'exposició anual d'escola i entre aquestes escollirà un primer i un segon premi.

El jurat es reserva el dret de declarar desert el premi si ho creu convenient.

La participació en el concurs implica l'acceptació de les bases exposades.

PRESENTACIÓ DE LES PROPOSTES

Depenent de la tècnica emprada l'obra es presentarà:

-Format físic: dins un sobre o caixa (depenent del tipus d'obra) on hi consti el títol i "X Concurs Expressió Creativa 2026". Dins del sobre s'ha d'incloure també un

sobre petit tancat amb les dades personals de l'autor/a: Nom i cognoms / especialitat, curs i grup /adreça de correu electrònic / telèfon de contacte.

- Format digital: enviar un correu a culturals@artlaindustrial.cat amb l'enllaç on poder visualitzar l'animació (vídeo o gif) o un enllaç on poder descarregar l'obra (wetransfer), on també s'indiqui: Nom i cognoms / especialitat, curs i grup / adreça de correu electrònic / telèfon de contacte.

En el moment de l'exposició se sol·licitarà la presentació d'una imatge fixa de l'animació que incorpori un codi QR que permet la visualització de l'animació.

Als/A les premiats/des se'ls requerirà la presentació d'un arxiu digital de la seva obra al correu electrònic culturals@artlaindustrial.cat

JURAT

El jurat estarà format per un representant del professorat de Batxillerat, Ceràmica, Il·lustració+Animació, Joieria, Coordinació cultural i un membre de la Biblioteca.

PREMIS

S'atorgarà un 1r premi que tindrà una dotació 100 € (xec regal) i un 2n premi que tindrà una dotació de 50 € (xec regal).

LLIURAMENT DE LES PROPOSTES

Data límit de lliurament de la proposta: 7 d'abril de 2026

Lloc: Biblioteca de l'escola

Horari:

- Dilluns i dimecres de 12 a 19h
- Dimarts i dijous de 9 a 17 h.
- Divendres de 9 a 15h.

LLIURAMENT DELS PREMIS

Data de lliurament del premi: 23 d'abril de 2026.

EXPOSICIÓ

Els dissenys presentats estaran exposats a l'escola.

TEXTOS SOBRE LA METAMORFOSI

Text 1

Quan, un matí, Gregor Samsa va despertar-se d'uns somnis neguitosos, es va trobar al llit transformat en un insecte monstruós, jeia damunt l'esquena dura, com una closca, i, si aixecava una mica el cap, es veia la panxa de color marró, segmentada per estreps arquejats, com una volta, tan prominent que el cobrellit, a punt de relliscar del tot, amb prou feines s'aguantava. Les cames, molt nombroses i dolorosament primes en comparació amb la grandària habitual de Samsa, s'agitaven indefenses davant els seus ulls.

La transformació, de Franz Kafka; traducció de Jordi Llovet. Barcelona: Sàpiens, 2005. P.7

Text 2

Era el mes d'agost. L'aniversari de Bonaparte i una nit calorosa. Havíem d'anar a la plaça de San Marco, tot i que no era gens clar què era el que havíem de celebrar nosaltres, els venecians. D'acord amb els nostres costums, el ball era d'etiqueta i al casino es disposaven taules de joc i cabines de la sort a l'aire lliure. [...] Vaig pintar-me els llavis de color vermelló i em vaig cobrir la cara amb pólvores blanques, No calia que m'afegís una piga perquè ja en tenia una al lloc adequat. Duia els pantalons grocs del casino amb la seva tira a cada banda de les cames i una camisa de pirata que m'ocultava els pits. Això era obligat, però el bigoti que em vaig afegir va ser ben bé per divertir-me. I potser també per protegir-me. Les nits de festival hi ha molts carrerons foscos i moltes mans de borratxo.

D'un costat a l'altre de la nostra plaça incomparable, que Bonaparte havia qualificat desdenyosament com el millor saló d'Europa, els nostres enginyers havien col·locat una estructura de fusta carregada de pólvora. La pólvora seria disparada a mitjanit i jo confiava amb optimisme que, amb tants caps mirant al cel, hi hauria moltes butxaques vulnerables.

El ball va començar a les vuit i jo vaig inaugurar la nit repartint cartes a la cabina de la sort.

Dama de piques, guanyes, as de trèvols, perds. Torna a jugar. Què et jugaràs? El rellotge? La casa? L'amant? M'agrada olorar l'excitació. Fins i tot els més tranquils i els més rics fan aquesta olor, que es troba entre la por i el sexe. La passió, suposo.

La passió, de Jeanette Winterson. Barcelona: Edicions del Periscopi, 2019. P.77.

Text 3

Según parece, las aguas de Spiegelberg-Pyrmont curaban heridas de arma blanca, puñaladas y balazos, así como dolencias de ojos y oídos, todo tipo de erupciones cutáneas, y las dislocaciones o el anquilosamiento de brazos y piernas. Y quienes podían volver a utilizar sus extremidades y órganos sensoriales igual que antes, o conseguían una piel más fresca, no solo se sentían sanos sino también más jóvenes.

(...) se cuenta que Júpiter convirtió a la ninfa Juvena en una fuente cuyas aguas rejuvenecían a quién se bañara en ellas. Una de estas fuentes, situada junto al Fresno Universal nórdico Yggdrasil, poseía un efecto rejuvenecedor y embellecedor. En la epopeya medieval germánica *Wolfdietrich*, la ruda Elisa se convierte en la criatura más encantadora mientras está en el agua. Este tema se repite una y otra vez, lo que revela lo extendido que estaba el deseo de renovarse en el agua, igual que con el bautismo, de borrar el paso del tiempo y de volver a la juventud con la experiencia de la vejez.

También Hans Sachs, coetáneo de Cranach, compartió ese sueño y como es natural, lo plasmó en sus versos. Mientras dormía, sintió como si se acercara a una gran fuente “de losas de mármol, por supuesto, pulidas”, le acompañaba una multitud procedente “de todos los países, próximos y lejanos, en sillas de mano, trineos, carros y carretas”. Todos estaban “arrugados, desdentados y calvos, temblorosos y sarnosos por doquier” pero al cabo de una hora “salían brincando de la fuente, bellos, con buen color, frescos, jóvenes y sanos, despreocupados y parlanchines, como si tuvieran veinte años”.

De: *El milagro surgido del agua: Lucas Cranach el Viejo, La Fuente de la Juventud, 1546. A : Los secretos de las obras de arte. Tomo 2*, de Rose-Marie Hagen, Rainer Hagen. Colònia: Taschen, 2003. P.163

Text 4

Si le quitas las arqueadas pinzas al cangrejo del litoral y pones lo demás bajo tierra, de la parte sepultada saldrá un escorpión que te amenazará con la cola encorvada; los gusanos del campo que suelen tejer entre las ramas sus blancos hilos (...) cambian su figura en la de una fúnebre mariposa. El barro contiene semillas que generan a las verdes ranas, y las genera mutiladas, sin pies; luego les da unas patas aptas para nadar, y para que sean aptas para los saltos largos, la longitud de las posteriores supera la de las anteriores (...) El ave de Juno, que lleva estrellas en la cola (...) todas las especies de pájaros si no supiésemos que ocurre así, ¿quién podría imaginarse que nacen de la parte central del huevo? Hay quien cree que cuando la espina dorsal se ha podrido dentro del sepulcro, la medula humana se transforma en serpiente.

Sólo hay un ave que se vuelve a sembrar y a generar a sí misma: los asirios la llaman fénix. (...) cuando ha cumplido cinco siglos de vida, al punto sube a las ramas más altas de una cimbreante palmera y con sus garras y su pico incontaminado se construye un nido. En cuanto ha recubierto el fondo con casia y espigas de suave nardo, con canela desmenuzada y rubia mirra, se tiende encima y termina su existencia inmerso en perfumes. Entonces, dicen, del cuerpo del padre renace un pequeño fénix que ha de vivir otros tantos años. Cuando la edad le ha dado fuerzas y es capaz de suportar la fatiga, libera las ramas del elevado árbol del peso del nido, y devotamente se lleva lo que fue cuna suya y sepulcro paterno; tras llegar a través del aire ligero a la Ciudad de Hiperión, lo deposita en el templo de Hiperión ante las puertas sagradas.

Metamorfosis, d'Ovidi; traducció de Ely Leonetti. Madrid: Espasa Calpe, 1997.

Text 5

Los faunos nacieron, al principio del mundo, de pastores antiguos, y poblaron la tierra sobre la que más tarde fue edificada Roma. Sobre ellos escribieron y cantaron los poetas. Hoy día, los faunos nacen de los gusanos que se forman entre la corteza y el tronco de los árboles; luego se arrastran hasta el suelo, se dotan de alas, finalmente las pierden. Entonces se transforman en hombres salvajes: y sobre estos los poetas han compuesto muchos versos. (...) De modo que los faunos son habitantes de los bosques, así llamados porque fantur, es decir, porque tienen el poder de profetizar el futuro. Tienen forma humana desde la cabeza hasta el ombligo, aunque ocultan sus cabezas dos cuernos que se curvan hasta la raíz de la nariz, y se dice que las extremidades, hasta los pies, son semejantes a las de las cabras..

De: *Liber monstruorum*, autor desconegut (segle VIII) A : *Historia de la belleza* / Umberto Eco.

Barcelona: Lumen, 2005. P.139.

Text 6

La boca del cau era estreta i després es feia ampla i oval com una ametlla. La Bernardeta allargava el coll, per fer passar el nas al davant. Allargava les mans, per fer passar els dits al davant. Palpava el terra i les parets i enmig de la negror va trobar una pota. Com un ensurt. Un unglot. I una altra pota. I un altre unglot. Els dits li brunzien. Va tocar un ventre pelut. Les mans li cremaven. Va grapejar un pit de pèl aspre, un crani escanyolit, un coll vinclat, unes orelles baixes, unes banyes curtes, uns ulls tancats. El morró, rodó podia a pixum i a cendra. L'animal dormia. La Bernardeta va dir, <On eres? On eres?> La veu li va sortir cridanera, ON ERES? ON ERES? I el dimoni es va despertar a la seva falda, a les fosques, sobresaltat, violentat i escridassat. No es veien. El boc, perquè llavors era un boc, lleig, pidolaire, neulit, grotesc, banyut i geperut del pes de tanta solitud, primer va obrir un morró sorprès, després

un morro temptatiu. [...] de les carícies el boc va créixer. El pit se li va engrandir, l'esquena se li va omplir i el coll se li va fer gruixut com un arbre. La Bernardeta li tocava les banyes, que ara eren llargues i corbades, les orelles carnosos, el front ample, el morro moll, el coll venós. Ja no era un boc. Ara era un toro. Negre. Ufanós i immens. La Bernardeta afamada no se l'acabava. Li picotejava les carns dures, les corbes abundants, les robusteses i les protuberàncies, fins que el toro se li va escolar dins de l'abraçada, es va encongir entre els seus braços i es va fer primer petit, una gata que roncava, i després llargarut, un home escanyolit amb peus de gall, pits de dona i mans que contestaven.

Et vaig donar ulls i vas mirar les tenebres, d'Irene Solà. Barcelona: Anagrama, 2023. P.129